

ARKOJE pasirodė šešėlis. Tai Dievų
Valdovas atėjo pasikalbėti su jomis. Deivė Angelas atsistojo.
– O, Valdove, – tarė ji senąja burtininkų kalba ir nusilenkė.
Kitos deivės taip pat pakilo, laukdamos, ką Valdovas pasakys.
– Mes dar turime vilties, – ištarė jis stebėdamas Žemę. –
Vilties yra ten.
– Žemėje? – paklausė Angelas. – Bet juk...
– Nežinau, kodėl Paslaptis savo Įpėdiniui parinko šį pasaulį, –
Valdovas stipriai, bet nepiktai suraukė plačius juodus anta-
kius. – Ji žinojo, kaip geriau.
– Ji galėjo sunaikinti Blogį.
– Tačiau ji negyva, – nukirto Valdovas ir plykstelėjo šviesa,
apšvietusia išsigandusių deivių veidus. – Ir jūs, išdidžiosios,
nenugalimosios, beširdės, dėl to kaltos.
– Mes jau sakėme, – prabilo Šalčio deivė, – kad Paslaptis
pati taip nusprendė. Jūs kaltinate mus, nes jums nepatiko jos
sprendimas.
– Paslaptis buvo mano gyvenimas, – tyliai tarė jis. Šviesa
išblėso ir rūstų jo veidą apgaubė šešėlis. – Jums nereikėjo to
daryti.

Deivės tylėjo. Pagaliau Angelas prabilo:
– Nieko nebepakeisi, Valdove. Paslaptis paliko Įpėdinį, jis gims Žemėje ir turės atkelti jį mūsų pasaulį.
– Taip. Tu teisi, kaip visada.
– Jis turės atlikti tai, ko nepadarė Paslaptis, – tarė Angelas. – Sunaikinti Blogį.
Valdovas linktelėjo .
– Taip, – pakartojo jis ir vėl pažvelgė į Žemę.
Angelas priėjo artyn.
– Kada jis gims? – paklausė.
Valdovas pakėlė į ją akis.
– Jau laikas.

VAIKAI

ČINHU ir mažoji jo draugė kovėsi mediniais kardais jo tėvo sandėliuke. Jis puikiai mokėjo kautis mediniu kardu. Tačiau ta mergiotė... Dar vakar jis ją mokė, ji net kardo nulaikyti nesugebėjo, o dabar jau lengvai atmuša visus jo smūgius.

– Tu puikiai kauniesi! – linksmai sušuko ji. – Kaip ir tavo tėvas.

– Žinau, – patenkintas atsakė jis ir kirto. Tačiau smūgis vėl buvo atmuštas.

– O kaip aš kaunuosi, Činhu?

Jis susiraukė.

– Prastai, – niūriai pamelavo. – Tau reikia dar daug mokytis, Kija. – Jis pakreipė kardą, kaip kartais darydavo jo tėvas, ir taikėsi kirsti mergaitei per kojas. Kija mikliai peršoko. Jis smogė kairėn, ji spėjo atmušti.

– O aš manau, kad jau pramokau! – nusišypsojo ji ir mirktelėjo.

Činhu sugriežė dantimis ir apsimetė, kad vėl kirs kairėn. Ji pakreipė kardą ir tuomet jis prikišo savąjį jai prie gerklės.

– Klysti, Kija. Aš laimėjau.

– Tu sukčiauji.

– Na ir kas?

Tada ji įžnybė jam į šoną.

– Oi! – Činhu atšoko, ji pakišo koją, ir jis išsitiesė ant žemės.

Kija susirangė jam ant pilvo ir prikišo kardą prie gerklės.

– Na?

– Žnaibytis negalima! – užriko Činhu.

– Be! – ji parodė liežuvį ir gracingai sviedė jo kardą į šalį.

Tik, deja, pavyko ne visai gracingai. Kardas kliudė vazą ant lentynos, ši nukrito ir sudužo tiesiai Činhu ant galvos.

– Kija! – užriaumėjo jis pašokdamas ir mosuodamas kumščiais. – Aš tave taip prikulsiu, kad būsi visa mėlyna!

Mergaitė kvatodama išsisuko ir nėrė tarp lentynų. Činhu įsiutęs puolė jai iš paskos.

– Kija!!!

Lentynos su Činhu tėvo trofėjais virto ir lūžo. Sandėliuke buvo mažai vietos, tad galiausiai jis pričiupo Kiją ir prispaudė prie sienos.

– Ruoškis! – suurgė berniukas. – Aš tau parodysiu tobulą kung fu! Savo kailiu patirsi! Tu už tai...

Girgžtelėjo sandėliuko durys. Činhu atšoko. Tarpduryje pasirodė vyro figūra. Tai jo tėvas, kovų meistras ponas Šahera, atėjo pažiūrėti, kodėl sūnus su drauge kelia tokį triukšmą. Činhu apsižvalgė ir pašiurpo. Viskas buvo išvartyta ir sudaužyta. Tėvas nustebeęs spoksojo tai į jį, tai į suniokotus trofėjus.

Činhu įniršęs sėdėjo ant akmenų ir žiūrėjo į ežero vandenį. Matė surūgusio vienuolikmečio veidą, susitaršusių juodų plaukų kupetą ant galvos.

– Tu mulkis, – pasakė jis savo atvaizdui.

Dabar tėvas jo niekada nebemokys kautis. Tokia kvaila bausmė! Ir visgi pati žiauriausia. Juk didžiausia jo svajonė – išmokti kautis geriau už tėvą. Ir štai – niekada! Juk taip nesąžininga, mąstė jis. Kodėl? Ar jis kaltas, kad nuvirto kelios vazelės? Tai tos kvaišos kaltė! Činhu čiupo savo kardą.

– Kuriems galams jis man, jei nebegalėsiu kautis?! – sušuko ir piktai sviedė kardą į ežerą. Medinis kardas pliumptelėjo, paniro po vandeniu ir vėl iškilo. Juk medis neskęsta.

Valandėlę Činhu stebėjo plūduriuojantį kardą, bet paskui vėl žvilgtelėjo į savo atvaizdą. Atrodė apgailėtina.

Tada šalia savojo jis pamatė mergaitės atvaizdą. Ji buvo juodaplaukė kaip ir jis, didelėm žaliom akim. Tai ji dėl visko kalta.

Činhu apsimetė, kad jos nepastebi. „Tegu tik prieina, – galvojo jis. – Kija, tik priek ir taip trenksiu į nosį, kad...“

Ji priėjo.

– Činhu... – nedrąsiai pratarė.

– Ko?

– Aš atsiprašau, – paprastai pasakė.

Jis prunkstelėjo.

– Manau, kad ir aš esu kalta dėl tavo nelaimės, – tarė ji.

– Manai? – piktai burbtelėjo jis. „Tik tu ir esi kalta, sumauta kvaiša. Dabar manęs nebemokys kautis ir aš niekada netapsiu meistru. Ačiū“, – pamanė, bet, aišku, to nepasakė. – Ne, Kija. Aš pats kaltas.

– Tu labai geras, – pasakė ji. – Jeigu aš būčiau tu, tiesiog save prikulčiau. Na, supranti.

Jis vėl prunkstelėjo.

– Nori, kad tave prikulčiau?

– Būtų neblogai, – linktelėjo ji, – tada būtumėm atsilyginę. „Ji išprotėjusi“, – pamanė Činhu.

Kija priėjo arčiau.

– Nagi, kulk.

Činhu vyptelėjo ir užsimojo trenkti. Tačiau susilaikė. Jis buvo didelis mušeika, bet kažkaip nemalonu ir negražu trenkti mergaitei.

– Ko lauki?

Činhu nuleido kumštį.

– Geriau ištrauk iš ežero mano kardą.

– Ką? Kam tu jį ten įmetei?

– Kad tu ištrauktum.

– Argi pats nemoki plaukti?

– Aišku, moku. Ir daug geriau negu tu, beje! Bet ištrauksi tu, – atšovė Činhu ir įstūmė Kiją į ežerą.

Ji išnėrė prunksdama ir spjaudydamosi.

– Tu už tai atsiimsi, kiaule.

– Aš tau atkeršijau, ožka.

– Tada gerai.

Ji nuplaukė prie plūduriuojančio Činhu kardo ir įsikando jį dantimis. Činhu spragtelėjo pirštais.

– Nagi, atnešk! – sušuko jis. – Geras šuo!

Kija išlipo iš ežero ir nusipurtė vandenį.

– Še, – padavė kardą ir perbraukė varvančius plaukus. – Šiaip tikėjaisi skausmingesnio keršto. Juk tu tikras sadistas. O dabar, jei leisi, eisiu persirengti. Sugadinai mano suknelę.

Ji išdidžiai apsisuko ir nuėjo.

– O paskui pakalbėsiu su tavo tėvu! – šuktelėjo nubėgdama. Činhu pakraipė galvą ir švystelėjo kardą į orą. Pagavo jį už rankenos ir kelis kartus šmaukstelėjo.

– Geras kardas! – patenkintas pasakė. – Tik norėčiau, kad būtum tikras!

Činhu laukė Kijos. Laukė ir treniravosi kardu kapodamas medį. Vargšo augalo žievė buvo visa suraižyta. Jis vėl smogė, vietoj medžio įsivaizduodamas Kijos veidą, sakantį: „Bee, aš laimėjau!“

– Mes dar susikausim! – pažadėjo Činhu įnirtingai talžydamas kamieną.

– Ei, pataupyk energiją! – sušuko grįžusi Kija. – Eime pas tavo tėvą.

„Nekokia idėja“, – pamanė Činhu. Tiksliau – tikrai kvaila idėja, tačiau Kijai tiko.

– Tu nepažįsti mano tėvo.

– Aišku, pažįstu. Jis puikus žmogus, protingas, didis kovų meistras.

„Na jau ne. Mano tėvas ir puikus žmogus – du nesuderinami dalykai“, – prieštaravo mintyse.

– Nekenčiu jo, – sumurmėjo Činhu.

– Niekada nesakyk, kad nekenti savo tėvo! – patarė Kija. – Nei mamos, nei broliukų, nei sesučių.

– Neturiu aš nei broliukų, nei sesučių.

– Žinau, asile tu. Puikiai supranti, ką noriu pasakyti. Negali ma nekęsti savo šeimos.

– Taip, – sutiko jis. – Bet mano tėvas – bjaurus žmogus. Tu matei, kaip jis mane treniruoja... „Prieš mane niekada nelaimėsi, Činhu“; „Tu nevykėlis“; „Niekada nebūsi toks kaip aš!“ Man tiesiog knieti sumalti jam makaulę!